

התנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

תוכן עניינים

- א. הלכות בכסף מעשר שנמא יפדה.....1
- ב. דאילו קדשים לא חיילי על בעל מום קבוע ואילו איהי היילא תמורה
מכה קדשים קא אתיא וקדשים מכה חולין קאתי.....2
- ג. הרי פסח דהוא אינו טעון סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ואילו מותר
דידיה טעון סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק פסח בשאר ימות השנה שלמים הוא
4
- ד. אשם מנלן דבעי צפון דכתיב במקום אשר ישחטו את העולה ישחטו את האשם
5
- ה. מנין לפריחה בבגדים שהיא טהורה.....6

דף מט.

א. הלכות בכסף מעשר שנמא יפדה

כבר התבאר במסכת ב"מ דף נג: שחומר בלקוח בכסף מעשר מפירות מעשר עצמן, שהמעשר עצמו נפדה בריחוק מקום¹, ופירות הנלקחות² בכסף מעשר שני בין שנלקחו חוץ לירושלים ובין שנלקחו בירושלים³ אינן נפדין בריחוק מקום⁴ ואפי' לא נכנסו לירושלים מעולם וכ"ש אם נכנסו ויצאו וכ"ש בירושלים עצמה שאין נפדין, אלא א"כ נטמאו באב הטומאה⁵ כדין מע"ש

¹ מעשר אין נפדה אפי' עדיין לא נכנס לירושלים והטעם הוא מפני שהמעשר נפדה כדי לקנות בדמיו בירושלים בקר וצאן יין ושכר כדכתיב בכל אשר תאווה נפשך אבל אם לקח פירות חוץ לירושלים כדי לאכלן בירושלים ה"ז כאילו קנאו בירושלים דלא חזי לפדיו. ר"ש בפ"ג דמע"ש מ"י, ובמלא"ש הוסיף דכיון דלקח צרכי סעודה מן הכסף חוץ לירושלים וגלי אדעת' דלא הי' קשה בעיניו להעלותו אין יכול לפדותו.

² רמב"ם שם פרק ז הלכה א ב

³ עיין מעשה רקח

⁴ ומ"מ אינו אלא מדרבנן עיין חזו"א דמאי סי' ג' סק"ו ז: דמה"ת רק בירושלים עצמה אין נפדה אבל חוץ לירושלים נפדה ומ"מ דעת רבנו דגם בדיעבד אינו פדוי אבל דעת הראב"ד דבדיעבד אם פדאו פדוי כיון שאינו אלא מדרבנן

⁵ ר"ל בטומאה דאורייתא ואם נטמאו בטומאה דרבנן מבואר שם ה"ב

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

עצמו שנטמא שפודין אותו אפי' בירושלים כנ"ל אלא יעלו הן עצמן ויאכלו בירושלים.

ואם נטמא בולד הטומאה מדבריהם יפדו⁶ ויאכלו⁷ בירושלים⁸. אבל בולד הטומאה דאורייתא דינו כאב הטומאה. הנזכר

ב. דאילו קדשים לא חיילי על בעל מום קבוע ואילו איהי חיילא תמורה מנח קדשים קא אתיא וקדשים מנח חולין קאתי

כל המקדיש⁹ בהמה שיש בה מום לגבי המזבח עובר בלא תעשה, ולוקה על הקדשו כיון שע"י דיבורו יוצא מחול לקודש¹⁰, שנאמר (ויקרא כב פסוק כ) **בל אשר בו מום לא תקריבו מפי השמועה למדו שזו אזהרה למקדיש בעלי מומין.**

⁶ וי"א שאם נטמאו בולד הטומאה ופדאן וחזרו ונטמאו כאב הטומאה אם היו המעות הראשונות קיימות יחזור ויפדם על המעות הראשונות ואם לאו יחזור ויפדם על מעות אחרות. ביאור הגר"א בירושלמי, עיין דרך אמונה שם י

⁷ דכיון דמדאורייתא טהורים הם אסרו להוציאן מירושלים וכדין מע"ש עצמו שנטמא בולד הטומאה כנ"ל פ"ב הי"ב וכאן אין נ"מ בין נטמא בהוץ או בפנים ואפי' הכניסו ע"ד שלא תתפסנו מחיצה דכיון שהוא לקוח בכסף מע"ש ממילא מחיצה תופסתו וא"א לפדותו.. דרך אמונה שם ט

⁸ דכיון דרבנן אסרום באכילה שוב אין ראויים ויכול לפדותם מה"ת

⁹ רמב"ם איסורי מזבח פ"א ה"ב

¹⁰ ולהכי לא הוי לאו שאין בו מעשה שאע"ג שאינו אלא דיבור עכ"פ כיון שע"י דיבורו אתעביד מעשה שיוצא מחול לקודש חשיב יש בו מעשה. ערוך השולחן העתיד שם סי' נ סעי' ד בשם הלא"מ. ועיין מנחת חינוך מצוה רפה אות ד שכתב "ובאמת משכחת לה גם בלאו הזה דלא יהיה קדוש אלא במעשה ולוקין עליו, כגון שני שעירי יום הכיפורים שהגריל עליהם ואחד הוא בעל מום, ושם לא משכחת שיהיה קדוש בפה רק על ידי הגרלה, עיין ביומא מ' ע"ב הגרל עושהו הטאת ואין השם עושהו הטאת, וכן פסק הרמב"ם פ"ג מעבודת יום הכיפורים ה"ג דהגרלה מעכבת, א"כ אין לך מעשה גדול מזה, וקודם שהגריל בודאי אינו חייב משום בל תקדיש לדברי הכל כמבואר בתמורה ו' ע"ב, א"כ אם הגריל על בעל מום חייב מלקות משום בל תקדיש" ועיי"ש אות ה

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

המקדיש¹¹ בעלת מום למזבח אף ע"פ שלוקה, הרי זה נתקדשה¹² לענין קדושת דמיה, ותפדה בערך הכהן ותצא לחולין ויביא בדמיה קרבן, וכן הדין בבהמת קדשים שנפל בה מום.

ודוקא אם¹³ אמר הרי אלו לעולה או הרי זו לעולה אבל אם אמר על על בעלת מום הרי אלו עולה או הרי זו עולה לא אמר כלום ואינה קדושה כלל ואינו לוקה משום לאו זה¹⁴. וי"א¹⁵ שאין חילוק ולוקה גם אם אמר הרי זו עולה.

¹¹ רמב"ם שם הלכה י

¹² ואפילו למ"ד כל מילתא דאמר רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני הכא אמרה תורה ולנדר לא ירצה ריצוי הוא דלא מרצה הא מקדש קדשי (תמורה ה ע"ב) ועיי"ש ברש"י ד"ה מה שעשה דקדשי לדמיהם ועיין באור שמה איסורי מזבח כאן ה"ד שפירש במה שכתב הרמב"ם "השוחט בעל מום לשם קרבן" דהקדיש בעל מום ושחטו לוקה על ההקדש ועל השחיטה, לכן כיון שהקדישו כשהוא בעל מום לא חלה קדושה עליה והרי הוא חולין גמורים ואם שוחטו סתם הוא שוחט חולין בעזרה, ולא שייך כלל לחייבו משום שוחט בעל מום אם לא בפירש ששוחטו לשם קרבן וע"ז לוקה, ובקדושין (דף ג"ז) מרבה אין לי אלא תמימים כו' מנין לרבות בעלי מומין כו' הרי דצריך קרא לרבות בשוחט חולין בעל מום בעזרה, וע"כ בשוחטו סתם לא לשם קרבן ופשוט, ויעיין תמורה (דף ז ע"א) תוד"ה אלא בתם כו' לכן נראה להרמב"ם וצ"ע

¹³ מנחת חינוך רפה אות יג

¹⁴ ערוך השולחן העתיד מעשה הקרבנות סי' צג סעי' לא והוא מגמ' תמורה כו' ע"ב אמר על הבהמה טמאה ועל בעלת מום הרי אלו עולה לא אמר כלום הרי אלו לעולה ימכרו ויביא בדמיהם עולה ופירש"י דלעולה "משמע לדמי עולה דאי אינהו גופיהו הוא בעי לאקרובי הוה אמר הרי אלו עולה" וכשאמר הרי אלו עולה ודאי התכוין להוציא דבריו לבטלה ולא להקדישם כלל שהרי אינו יכול להקריבם (וכמשי"כ בערוך השולחן העתיד מעשה הקרבנות סי' צג סעי' ל) ופסק הרמב"ם דין זה בפט"ו ה"ו ממעשה הקרבנות וכתב במנחת חינוך "וא"כ נראה לענין הלאו ג"כ אינו עובר אלא אם אמר בלשון למזבח או לעולה בלבד דהדין דנתפס בקדושה ונמכר ואז עוברים על כל תקדיש, אבל באומר על בעל מום הרי זה עולה דמבואר דלא אמר כלום א"כ אינו עובר כלל. ואפשר דמ"מ עובר על הלאו אך בודאי אינו לוקה אף להרמב"ם כי הוי לאו שאין בו מעשה, כי לא נתעביד בדיבורו שום מעשה כי לא נתקדש כלל. ומ"מ אפשר לומר כיון דלא חלה קדושה בדיבורו כיון דאינו ראוי לקרבן אם אמר הרי זה עולה, אפשר דאין כאן לאו כלל ולא איסור ונוכל לומר דלא בזויא מילתא אלא אם חלה קדושה עליה אבל אם אינה חלה כלל לא בזויא מילתא" ועיי"ש שפלא בזה באורך ובסוגיא דכל מלתא דאמר רחמנא לא תעביד אי מהני או לאו ועיין בערוך השולחן העתיד איסורי מזבח סי' נג סעי' כח שכתב שכן היא גם דעת הראב"ד

¹⁵ והוכיח זה ממש"כ הרמב"ם מעשה הקרבנות פט"ו ה"ו "אמר על בהמה טמאה וכיוצא בה מאסורי קרבן שאין קדושה חלה עליהן הרי אלו עולה לא אמר כלום כמו שביארנו בהלכות איסורי מזבח אמר הרי אלו לעולה ימכרו ויביא בדמיהן עולה" ולא הזכיר בעל מום בדין זה וע"כ שלא גרס זה בגמ' תמורה הנ"ל והוסיף בערוה"ש שם דבריש תמורה (ה ע"ב) תניא המקדיש בעלי מומין לגבי מזבח אע"פ שהוא עובר בל"ת מה שעשה עשוי וקדשי לדמיהן ואם נאמר שיש חילוק בין עולה ולעולה א"כ איירי דוקא באמר לעולה ודוקא אם כוונתו לדמי עולה "א"כ למה עובר בל"ת אלא בודאי שאמר להקריבו על המזבח ועם כל זה קדוש לדמים" וצ"ע דלעיל נתבאר שאפילו הקדיש בעלת מום כדי לקנות בדמיה עולה לוקה וא"כ ה"ה באומר לעולה שלוקה כיון שהוא ע"מ לקנות בדמיה עולה שבזיון קדשים הוא וכנ"ל

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

כל התמורות שהיו בעלי מומין קבועין¹⁶ מתחילתן. כלומר שהמיר קורבנו על בהמת חולין בעלת מום שפוסל אותה למזבח, הרי בהמת הקרבן ובהמת החולין קדושות, והרי תמורות אלו יפרו ואינן יוצאין לחולין לכל דבר כדי שיהיו מותרין בגיזה ועבודה אחר פדיונן¹⁷, שהקדושה חלה בתמורה על בעלת מום קבוע, שנאמר (ויקרא כז פסוק י) או רע בטוב ורע האמור כאן הוא בעל מום וכיוצא בו שאינו ראוי לקרבן, ואף על פי כן כתוב בו (שם) יהיה קדש.

ואם המיר¹⁸ בהמת הקדש בבהמת חולין בעלת מום, אף שלוקה על התמורה¹⁹ ונתפס בקדושה, מ"מ אינו לוקה מחמת לאו זה²⁰.

ג. הרי פסח דהוא אינו טעון סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק ואילו מותר דידיה טעון סמיכה ונסכים ותנופת חזה ושוק פסח בשאר ימות השנה שלמים הוא

¹⁶ רמב"ם הלכות תמורה פרק ג הלכה ה

¹⁷ בשונה ממקדיש בהמת חולין שנפל בה מום שפודה אותה ויוצאת לחולין לגיזה ועבודה

¹⁸ מנחת חינוך שם אות ח

¹⁹ ואם נפל מום בבהמת הקדש דנפדית, וחללו על בעל מום אחר, דיצאה הראשונה לחולין ונכנסת השניה תחתיה, מבואר בתמורה ו' ע"ב והבאנו כגון שהומם השעיר וחללו על אחר בעל מום דעובר משום בל תקדיש על השני. ועיין רש"י ד"ה כגון ותוס' ד"ה וקרא, אך תמוה לי מאוד לפירוש רש"י ותוס' דאם חללו על בעל מום עובר משום בל תקדיש, הא מבואר שם כ"ז ע"א וברמב"ם פ"ב מתמורה ה"ג הביא דין זה, וזה לשונו, שתי בהמות של הקדש ואחת מהן בעלת מום ושתי בהמות של חולין ואחת מהן בעלת מום ואמר הרי אלו תחת אלו, הרי התמימה תמורת התמימה ולוקה אחת ובעלת מום מחוללת על בעלת מום, שאינו מניח ההיתר ועושה איסור, נראה מדבריו דהוא היתר גמור לחלל בעל מום על בעל מום, וכאן בסוגיא דידן מבואר דעובר בלאו. ובאמת מצד הסכרא למה לא יהיה עובר בכהאי גוונא למה יגרע ממקדיש עכ"פ, וצ"ע גדול, אמנם אם נאמר לדעת הרמב"ם דאפשר דבעל מום עובר אינו עובר משום בל תקדיש, עיין ל"ת צה א"כ ניהא נהי דבהמת הקדש על כרחך צריך לומר דמיירי במום קבוע, כי במום עובר אינה מתחללת כמבואר כאן ברמב"ם (פ"ב מאיסורי המזבח ה"ו), מ"מ הבהמת חולין היא בעלת מום עובר, ואי אמרינן דבעל מום (עובר) תחת בעל מום אינו עובר על לאו דבל תקדיש, עי"ש ברש"י (הנ"ל) ניהא, אבל לדברי הרמב"ן (בסה"מ ל"ת צ"ה) דגם בבעל מום עובר המקדישו עובר (בלאו) בודאי צ"ע (שם אות ט)

²⁰ ולכאורה טעמא בעי למה יגרע ממקדיש, וצריך לומר כיון דהתורה כתבה (ויקרא כ"ז, י) בתמורה לא ימיר רע בטוב, ניתקו מלאו דבעל מום וחייב רק על הלאו דתמורה, ומקדיש בעל מום אוקמיה בלא תמורה, וכהאי גוונא כתבו התוס' גבי מחוסר זמן בחולין פ' ע"ב ד"ה הנה למחוסר זמן (שם)

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | וובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL117K9ciPjB873YPB8kBu>

הקנתא למשיחא בדרף היומי

מסכת זבחים

כל קרבנות²¹ בהמה שיקריב היחיד בין חובה בין נדבה סומך עליהן כשהן חיינן, חוץ מן הבכור והמעשר והפסח, שנאמר (ויקרא ג פסוק ב) וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ קֶרְבָּנוֹ, מפני השמועה למדו²² שכל קרבן במשמע חוץ מפסח ובכור ומעשר.

וכבר התבאר במסכת פסחים דף ע: ולעיל דף ז: ודרף יא. שהמפריש²³ מעות לפסחו והותירו, יביא המותר שלמים ואין המעות חולין מאחר שכבר הקדיש אותן לשם פסח.

ד. אשם מנלן דבעי צפון דכתיב במקום אשר ישחטו את העולה ישחטו את האשם

כבר התבאר לעיל דף מה. שמנין שאין שוחטין²⁴ קדשי קדשים אלא בצפון, שהרי נאמר בעולה (ויקרא א פסוק יא) וְשָׁחַט אֹתוֹ עַל יַרְדֵּי הַמִּזְבֵּחַ צִפְנָה לְפָנָי ה' וּבַחֲטָאתָהּ הוּא אֹמֵר (שם ו פסוק יח) בְּמָקוֹם אֲשֶׁר תִּשְׁחַט הָעֹלָה תִּשְׁחַט הַחֲטָאתָהּ, וכשם שהחטאת נקראת קדש קדשים כך העולה נקראת

²¹ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ג הלכה ו

²² מניין דבכור ומעשר ופסח אין טעונין סמיכה, ילפינן במנחות (צב, ב) מקרבנו דנבי שלמים קרבנו ולא בכור קרבנו ולא הבכור קרבנו ולא הפסח וכן הוא בת"כ. ויראה לי מדכתיב בשלמים ג' פעמים קרבנו בבקר ובצאן ובעז, ובגמ' מסיק שם דגם קרא לא צריך מפני שא"א ללמד משלמים דאיכא למיפרך מה לשלמים שכן טעונין נסכים ותנופת חזה ושוק, אלא קראי אסמכתא בעלמא ודרשות דקרבנו לעניינים אחרים כמבואר שם. ערוך השולחן העתיד הלכות מעשה הקרבנות סימן סח סעיף ה

²³ רמב"ם הלכות קרבן פסח פרק ד הלכה י אך הממנה אחרים על פסחו ועל חגיגתו, הרי המעות שיקח מהן בחלקם חולין, אף על גב שהקדישו אותן, היינו שיורא בעלמא דקא משייר שיהיו חולין לבעל הפסח דכי אפרשיה אדעתא דהכי הוא דהפריש ליה אף על פי שזה הפריש מלה לפסחו וזה הפריש מעות לפסחו ולקח ממנו המעות ומנהו על פסחו הרי המעות חולין שעל מנת כן הקדישו ישראל את פסחיהן ואת חגיגתן ואת מעות פסחיהן וחגיגתן.

²⁴ רמב"ם הלכות מעשה הקרבנות פרק ה הלכה ג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

הַנִּתְּא לְמִשְׁחָא בְּרַף הַיּוּמִי

מִסַּנְת זִבְחִים

קִדְשׁ קִדְשִׁים²⁵, וּבִאשֶׁם הוּא אֹמֵר (שֵׁם ז פסוק ב) בְּמָקוֹם אֲשֶׁר יִשְׁחָטוּ אֶת הָעֹלָה יִשְׁחָטוּ אֶת הָאֵשֶׁם, וּמָקוֹם שֶׁחִטָּה הוּא מָקוֹם הַקְּבֵלָה²⁶.

דף מט:

ה. מנין לפריחה בבגדים שהיא טהורה

נאמר בפרשת תזריע (ויקרא יג פסוק מז – נא) וְהִפְגֵּד פִּי יְהִיָּה בּוֹ נִגַע צָרַעַת וְגו' וְהָיָה הַנִּגַּע יִרְקַק אֹף אֲדָמָדָם וְגו' וְרָאָה אֶת הַנִּגַּע בַּיּוֹם הַשְּׂבִיעִי פִּי פָּשָׂה הַנִּגַּע בַּפְּגֵד וְגו' צָרַעַת מִמָּאֶרֶת הַנִּגַּע טָמֵא הוּא. צרעת בגדים כגרים כצרעת אדם אבל פחות מכגרים טהור, ושלשה סימני טומאה יש בהן ירקרק אדמדם²⁷ והפשיון ושלשתן מפורשין בתורה, במראה ירקרק או אדמדם מסגירין את הבגד, ואם עמד במראה זה שני שבועות מחליטין ושורפין וכן אם פשה מחליטין ושורפין, כיצד בגד שנראה בו נגע ירקרק או אדמדם מסגירו שבעת ימים ובשביעי רואה אם פשה מחליטו ושורף את כל הבגד.

²⁵ ויש לשאול למה הוצרך רבינו לכתוב וכשם שהחטאת נקראת קדש קדשים כך העולה שהרי בלאו הכי יש ראייה שנשחטה בצפון. וי"ל שלא הוצרך לכתוב כן אלא כדי שיצדק השם שכתב לנשחטין בצפון שהם קדשי קדשים. כס"מ שם. תבו רש"י ותוס' דיש נפק"מ לדינא במה שהיא קדשי קדשים לענין ליפסל ביוצא ולענין מעילה ולדעת רש"י נפק"מ ג"כ לענין ליפסל בטבול יום ומחוסר כפורים יעו"ש א"כ לענין זה כוונת רבינו כאן להשמיענו שמוזה ששחיתתה בצפון שמעינן כי היא קדש קדשים. הר המוריה שם.

²⁶ כתב מרן וז"ל ברפ"ה קבלה בצפון מנ"ל דכתיב ולקח הכהן מדם החטאת כלומר וילפי שאר קדשי הקדשים מחטאת (ועיין תו"כ ויקרא דבורא דחטאת פ"י יעו"ש) עכ"ל והנה באשם איתא התם מ"ט א' אשכחן שחיטה קבלה מנ"ל ואת דמו זרוק קיבול דמו נמי בצפון מקבל עצמו מנ"ל דמו ואת דמו לעכב מנ"ל קרא אחרינא כתיב ושחט את הכבש עכ"ל והקשו התוס' וז"ל למקבל לא ידעינן עכובא עכ"ל והא דלא הקשו אקבלה משום דכתיב התם במצורע ולקח הכהן מדם האשם שזה אתי לרבות הקבלה שיהיה בצפון וכמו דאמרינן בחטאת וממילא מיושב קושיית התוס' וע"ד שכתבו שם מ"ח ב' ב"ה קבלה נמי וכו' דכיון דאשכחנא למצוה מקבל כקבלה ה"ה לעכב יעו"ש. והנה מזה מבואר כי אשם לא ילפינן מחטאת רק בו כתוב בפ"ע ובעולה איתא שם מ"ח ב' אשכחן שחיטה בעולה למצוה קבלה נמי למצוה אשכחן וכתב רש"י כדאמרן אבל מקבל בצפון עכ"ל כוונתו דאותו דכתיב גבי עולה דאתי למעוטי דאין שוחט בצפון וכדר' אחיא שם מבואר מזה דמקבל יש לו להיות בצפון וכ"ש קבלה עצמה ועי"ש בתוס' ד"ה קבלה וכו' ובצא קדשים שסייהיה איך שיהיה גם בעולה ילפינן דבעי קבלה בצפון. ולא ידעתי מי דחקו למרן לומר שכל הקדשים יליף מחטאת. ואומר אחרי בקשת המחילה ואחרי נשיקת עפר כפות רגליו כי כד ניים ושכיב רב אמר לה להדא מילתא.

²⁷ ירקרק הוא הירוק שבירוקין שהוא ירוק הרבה ככנף הטווס וכהוצי הדקל ואדמדם הוא אדום שבאדומים שהוא אדום הרבה כזהורית יפה, ושני מראות אלו מצטרפין זה עם זה.

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DL1l7K9ciPjB873YPB8kBu>

הלכתא למשיחא בדרף היומי

מסנת זבחים

בגד שבא²⁸ כולו בתחילה ירקרק או אדמדם, מסגירו שבוע אחר שבוע אם עמד בו שני שבועות ישרף, אבל בגד שהסגירו ופשה הנגע בכולו ונעשה ירקרק או אדמדם או שפטרו ואחר שפטרו בא כולו ירקרק או אדמדם הרי זה טהור²⁹.

²⁸ רמב"ם הלכות טומאת צרעת פרק יב הלכה ח
²⁹ ובסנהדרין [פ"ז ב] אומר ר' נתן דפריחה בבגדים טהור, ויליף לה מקרא ותמהו עליו הא רבנן פליגי עליה [כ"מ], אך משום דסתמא דהש"ס בזבחים [מ"ט ב] מייתי להא דר' נתן מסתמא הלכה כן [מל"מ], והבא כולו בתחלה דינו כנגע כגרים דגם בנגעי עור בשר, דין צרעת גדולה כדין צרעת קטנה. ערוך השולחן העתיד הלכות נגעים סימן צט סעיף יב – יג

תרומות והנצחות | בנק הדואר ח"ן 22887389 | ובטל' 0548027748

להצטרפות להלכות הדרף היומי להלכה למעשה

<https://chat.whatsapp.com/DLl17K9ciPjB873YPB8kBu>

